

RAKASTUNUT HYPYKKEIHIN

Kun katsoin ensi kerran hyppyhämähäkin suuriin silmiin, sen vilpitön katse sai minut lumoutumaan. Olin löytänyt makrokuvauksen kohteen, josta tuskin koskaan enää luopuisin. Joka talvi odotan kesän tuovan hypykit jälleen nähtäville. Syksyn tullen minun tulee niitä ikävä.

Paitsi lumoava ulkonäkö myös hypykin luonteikkaus on tehnyt minuun vaikutuksen. Hypykin itsetunto on kohdillaan, eikä

sille tuota ongelmia hypätä 'jättäiläishyönteisen' kimppuun – suhteutettuna sen omaan kokoon. Eikä se yleensä ottaen pelkää ihmistäkään, mikä tekee siitä ihanteellisen kuvauksen kohteen. Usein hypykki on hypännyt kädeleni; olen saanut siinä katsella sen ateriointia ja kuvata sitä. Mieluiten kuvaan hypykkiä kuitenkin omassa ympäristössään.

Ensi kerran näin hypykin vuosia sitten Keravalla ja otin sen aterioinnista kuvia. Vielä

LUONTO-KOKEMUKSIA

Merja Elisabeth on luontokuvaukseen hurahtanut toimittaja, joka viettää vapaa-aikansa mieluiten metsissä.

TEKSTI JA KUVAT: **MERJA ELISABETH**



tuolloin en tiennyt niistä mitään, kuvauksen kohde vain näytti tavallista hämähäkkiä viehättävämmältä. Kun myöhemmin tiesin, mitä ne ovat, etsin niitä muutaman kesän. Enpä ihmettele, että suuri osa suomalaisista ei ole koskaan nähnytkaan niitä pienen kokonsa vuoksi. Muutaman millin kokoista hyppijää on haastavaa etsimättä nähdä.

Suomessa hypykkejä on nelisenkymmentä eri lajia, niistä olen löytänyt toistaiseksi reilun



↑ Merkkihyppykin kosiotanssi

➤ Kangassirppihyppykin puolukanlehdellä

← Merkkihyppykin ateria

➤ Merkkihyppykin aarre

neljänneksen. Ensimmäiset hypykit löysin Vuosaaresta kiviaidalta, jonka ääreen palasin aina uudelleen. Kiviaidalta löytyivät kiviseeprahhyppykki, runkoseeprahhyppykki, merkkihyppykki, ketokiiltohyppykki ja pari muuta lajia, joita en osannut nimetä. Yhden kerran aidalta löytyi myös viiksihyppykki, joka on mielestäni yksi näiteimmistä.

Rannikkoalueiden ruovikoista opin etsimään ruokohyppykkiä, joka on kookkain Suomen hypykeistä. Ruovikosta löytyi myös ruokotäplähyyppykki. Suoalueelta löysin sankasirppihyppykkejä ja niiden seittipesiä. Metsän reunalta löytyi kangassirppihyppykkejä, jotka lienevät yleisimpiä ja helpoimpia löytää. Latojen seiniltä löysin seinätäplähyyppykkejä, joskin seinä ei ole parhaimpia paikkoja kuvauksen kannalta. Muutamat lajit ovat jääneet tunnistamatta.



Hyvä puoli on myös se, että hypykit ovat paikkauskollisia. Samoista paikoista yleensä löytää samat lajit. Pari kertaa olen nähnyt myös kosiomenot, jolloin koiras ojenteele eturaajojaan ja tanssii naaraalle. Viime kesänä eräs koiras esitteli itseään usealle naaraalle. Valtaosa pakeni, mutta yksi lopulta antautui. Parittelu kesti pitkään, sinne jäivät kuhertamaan vielä lähtiessänikin.

Kun hypykeistä puhutaan, on pakko mainita tietokirjailija, tekniikan tohtori Sami Karjalainen, joka teki vaikuttavan tutkimustyön Suomen hyppyhämähäkeistä. Hänen kirjansa, 'Suomen hyppyhämähäkit — Katso silmiin ja ihastu!' (Docendo, 2022), on itselleni käsikirja, joka on auttanut tutustumisessa näiden pienten ystävien maailmaan sekä löytämään ja identifioimaan niitä.

